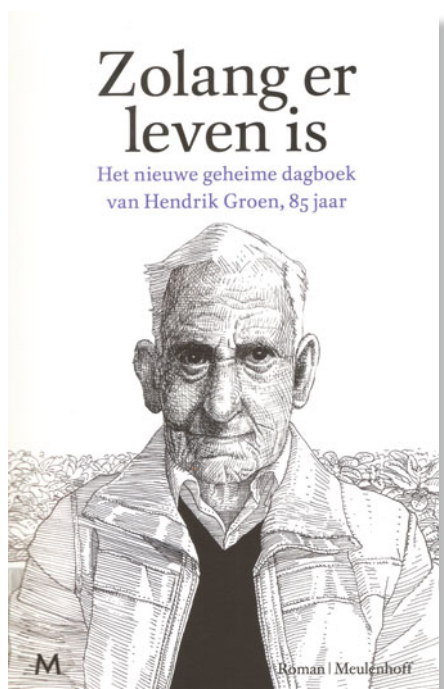

HET WORDT LEUK IN HET VERZORGINGSHUIS!

AUTEUR Hendrik Groen
UITGEVER Meulenhoff
PRIJS € 19,99
PAGINA'S 375
ISBN 978 90 290 9076 6

Zolang er leven is

Als u het eerste boek van Hendrik Groen uit 2015, *Pogingen iets van het leven te maken*, nog niet hebt, moet u nú naar de boekhandel of bibliotheek. Het is gewoon een prachtig boek en het is nog prachtiger dat er een vervolg op verschenen is. Als je het eerste wel, maar het tweede nog niet hebt, nú ...! Het hoofdpersonage Hendrik Groen was aanvankelijk bijna 84 jaar oud en woonde in een verzorgingshuis in Amsterdam-Noord. Ondertussen is hij 85 jaar en woont er nog steeds. Elke dag schrijft hij een stukje in zijn dagboek, en zo krijgen we zicht op het wel en wee van een verzorgingshuisbewoner en zijn omgeving. Herkenbare structuur voor wie de boekenreeks rond Adrian Mole van Sue Townsend uit de jaren tachtig kent. Dit keer geen puber, maar een hoogbejaarde man. Begin en einde van het leven.

Het dagelijks leven van de buitenwereld sijpelt binnen. Zo wordt er door de bewoners commentaar gegeven op de Ronde van Frankrijk of de verkiezingen in de VS. Ook het lokale leven van Amsterdam-Noord sijpelt binnen, zoals het gratis mogen rijden met tram en bus. Dat maakt het allemaal heel herkenbaar. Maar voor wie wel eens in een verzorgingshuis komt, is ook de binnenwereld erg herkenbaar. Zoals de spanning tussen verlies van zelfredzaamheid en behoud van waardigheid. Of het nadenken over

de naderende dood en de eigen regie daarover (of het gebrek daaraan). Maar ook de file bij de lift waar alle bewoners op hetzelfde moment met hun rollator in willen op weg naar de eetzaal. En de nieuwe (aarzelende) relaties die ontstaan.

Ook de politieke ontwikkelingen van Nederland komen het verzorgingshuis binnen. Zo maken de leden van de 'Oud-maar-niet-dood'-club (Omanido) zich zorgen over de lege kamers en de uitgestelde verbouwing, en vragen ze zich af of de krimp in residentiële ouderenzorg die de Wet langdurige zorg veroorzaakt, ook hen zal treffen.

Hendrik Groen en de Omanido-clubgenoten hebben het regelmatig aan de stok met de directrice, mevrouw Stelwagen. Het is spijtig dat al dat andere personeel dat in verzorgingshuizen goede zorg waarborgt niet tot nauwelijks in beeld komt. Zij zijn de dragende kracht van kwaliteit van leven daar, niet die man of vrouw aan de top.

Hendrik Groen is natuurlijk een pseudoniem. Maar wie zou er achter zitten? Kluun werd genoemd, maar die ontkent. Ook de namen van Arnon Grunberg, Carel Helder en verpleeghuisarts Bert Keizer worden genoemd. Vond Groen dat boek van Helder niet helemaal super? Toch gok ik op Keizer. Het is alleszins zijn licht ironische ondertoon die deze dagboeken hun grootsheid geven. ■